

TAINA DIN APĂ

Aș vrea să intrăm în Cuvânt și să împărtășesc cu voi un gând asupra căruia am cugetat. Este vorba de tema: „**Taina din apă**”. Există câteva lucruri care ne sunt familiare și despre care am mai predicat, dar acum aș vrea să le luăm și să le punem împreună în felul în care am cugetat asupra lor.

Atunci când ajungem la Apocalipsa 22.17, la sfârșitul acestei Cărți, când ajungem la Mesajul Pietrei de încheiere a Bibliei, a Cărții Apocalipsei, știm că această Carte este descoperirea lui Isus Hristos. Deci, nu este doar „descoperirea” sau „descoperirile”, ci este Descoperirea lui Isus Hristos, iar Descoperirea lui Isus Hristos este Piatra de încheiere a întregii Biblie. Dar Piatra de încheiere este întreaga Biblie pentru că toată Biblia este Descoperirea lui Isus Hristos.

Așadar, astăzi când ajungem la așezarea Pietrei de încheiere a întregii Biblie, aceasta spune: „*Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!”*”

Noi știm că această chemare este făcută de Mireasa lui Isus Hristos la sfârșitul timpului. Așa cum a spus fratele Branham, Ea este cea care la sfârșitul timpului este ultimul glas pentru ultima epocă; Ea este cea care strigă: „*Vino!*”

„Și cine aude să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

Așadar, acum vedem slujba noastră de la sfârșitul timpului, care este: „*Veniți la Apa Vieții!*”

Să mergem în cartea lui Iosua 3.14-16:

„Poporul a ieșit din corturi ca să treacă Iordanul și preoții care duceau chivotul legământului au pornit înaintea poporului.

Când preoții care duceau chivotul au ajuns la Iordan și când li s-au înmuiat picioarele în marginea apei - căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui în tot timpul secerișului -,

apele care se coboară din sus s-au oprit și s-au înălțat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Tartan, iar cele ce se coborau spre marea câmpiei, care este Marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului.”

Noi am mai vorbit despre aceste lucruri. Aici avem trecerea în țara făgăduită, ceea ce a fost un lucru minunat. Moise fusese scos din scenă, iar acum Iosua era liderul Israelului și ei au intrat în țara făgăduită. Dumnezeu i-a dat lui Iosua instrucțiuni care țineau de felul în care urmau să treacă, iar Iosua a dat instrucțiuni poporului. El le-a spus: *„Rămâneți în spate și fiți atenți la slujbă, fiți atenți la cei ce poartă Chivotul, Cuvântul, pentru că nu ați mai trecut pe aici.”*

Când au ajuns la Iordan și au început să-l traverseze, picioarele li s-au înmuiat în marginea apei și ei au intrat în țara făgăduită. Acest eveniment a fost unul notabil, iar noi îl cunoaștem foarte bine. Dar în capitolul 4 a avut loc ceva deosebit, de aceea aș vrea să citim începând de la versetul 4:

„Iosua a chemat pe cei doisprezece bărbați pe care i-a ales dintre copiii lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție,

**și le-a zis: „Treceți înaintea chivotului Domnului
Dumnezeului vostru, în mijlocul Iordanului, și fiecare din voi să ia o piatră
pe umăr, după numărul semințiilor copiilor lui Israel,**

**pentru ca acesta să fie un semn de aducere aminte în
mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voștri într-o zi: ‘Ce înseamnă
pietrele acestea pentru voi?’,**

**să le spuneți: ‘Apele Iordanului s-au despîcat în două
înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul
Iordanul,
apele Iordanului s-au despîcat în două’, și pietrele acestea să fie
totdeauna o
aducere aminte pentru copiii lui Israel.”**

**Copiii lui Israel au făcut așa cum le poruncise Iosua. Au
luat douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, cum spusese lui Iosua
Domnul,
după numărul semințiilor copiilor lui Israel, le-au luat cu ei și le-au pus în
locul unde aveau să rămână peste noapte.**

**Iosua a ridicat și el douăsprezece pietre în mijlocul
Iordanului.” (v. 4-9).**

Acestea nu sunt pietrele pe care le-au dus dincolo de Iordan
cei doisprezece prinți ai Israelului, cei doisprezece reprezentanți ai
semințiilor, ci sunt alte douăsprezece pietre. Ei au luat douăsprezece
pietre „și le-au pus în locul unde aveau să rămână peste noapte”, așa
cum spune Scriptura, dar „Iosua a ridicat și el douăsprezece pietre în
mijlocul Iordanului, în locul unde se opriseră picioarele preoților care duceau
chivotul legământului, și ele au rămas acolo până în ziua de azi.”

Noi știm că pasajul acesta este notabil și ciudat. Eu l-am citit de nenumărate ori și am trecut pe lângă evenimentul de aici, dar cred că ați observat că Iosua le-a poruncit ca fiecare seminție să ia câte o piatră și s-o pună în locul unde aveau să doarmă peste noapte. După aceea, Iosua s-a întors înapoi în mijlocul Iordanului în timp ce apele erau despărțite, a umblat pe pământ uscat și a ridicat douăsprezece pietre în mijlocul Proiectului, după care i-a chemat pe preoți în versetul 17.

„Și Iosua a poruncit preoților: „Ieșiți din Iordan.”

Când au ieșit preoții care duceau chivotul legământului Domnului din mijlocul Iordanului și când au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui.

Poporul a ieșit din Iordan în ziua a zecea a lunii întâi și a tăbărât la Ghilgal, la marginea de răsărit a Ierihonului.

Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan.” (Iosua 4.17-20).

Așadar, a existat un fel de monument alcătuit din douăsprezece pietre, pe care Iosua l-a ridicat la Ghilgal, în partea de vest a Iordanului, dar au mai existat alte douăsprezece pietre pe care Iosua le-a pus împreună în mijlocul Iordanului și care au fost acoperite de apă.

Noi am preumbrit aceste lucruri cu Cartea închisă și deschisă din Ieremia. Când Ieremia a cumpărat pământul acela, înainte ca ei să fie luați și duși în Babilon, Babilonul fiind simbolul bisericii catolice, așadar înainte ca biserica să intre în catolicism, în sistemele omenești, în confuzia babiloneană, Ieremia a plătit un preț al răscumpărării, iar când a făcut

aceasta, au existat două consemnări ale pretinderii răscumpărării: una a fost o carte deschisă, iar cealaltă a fost o carte pecetluită. Dar ei nu au putut să deschidă cartea pecetluită decât după ce au ieșit din Babilon și s-au întors în țara făgăduită. Aici urma să vină un timp în care putea fi ridicată pretenția de răscumpărare, iar când a sosit acest timp, Cartea pecetluită a fost deschisă și comparată cu cea care era deschisă, ambele trebuind să se așeze perfect una peste cealaltă, ca și umbra peste realitate, pentru ca pretențiile de răscumpărare să fie onorate. Noi putem vedea că a existat o consemnare publică și una tainică.

Dacă luăm aceasta și privim la visul lui Junior Jackson, pe care fratele Branham ni l-a redat în mesajul „Domnilor, acesta este timpul?”, vedem că în acel vis a existat o Piramidă scrisă pe partea dinafară, această Piramidă fiind Biblia. Amintiți-vă că fratele Branham a spus că Dumnezeu a scris trei Biblii: una în stele, în ceruri, una în Piramide și cea pe care o avem noi în mână.

Deci, există o Piramidă care reprezintă Cuvântul scris, Biblia, pe Ea existând un scris, iar fratele Branham a mers în jur legând împreună capetele lăsate libere de epocile anterioare. După ce a terminat de tălmăcit scrisul, după ce a adus tălmăcirea corectă a Bibliei, el a luat un obiect ascuțit cu care a deschis vârful, l-a îndepărtat și a arătat că în interiorul Piramidei există o Piatră albă. Aceasta înseamnă că există mai multă descoperire pentru că Piatra este o descoperire. Așadar, în interiorul Bibliei există mai multă descoperire.

Noi am citit ceea ce se afla în afară, tiparul, dar înăuntrul Pietrei, printre rânduri, este o Piatră. Înăuntrul descoperirii Cuvântului se află o descoperire nescrisă a Cuvântului, iar aceasta reprezintă cele șapte Tunete care au făcut să se audă glasurile lor în Apocalipsa 10, iar Ioan a spus că a fost pe punctul să scrie ce au spus ele. Țineți minte că Ioan a știut ce au spus Tunetele. Pentru el nu au fost o taină pentru că le-a auzit, dar i s-a spus să le pecetluiască; să nu le scrie, ci să le pecetluiască. Acestea sunt cel de-al doilea set de Peceți despre care a vorbit

fratele Branham, Pecetele de pe spatele Cărții, cel de-al doilea rând de Peceți, Pecetele care au fost deschise doar sub formă de simboluri după ce Mielul a luat Cartea și i-a deschis Pecetele în urmă cu două mii de ani. Acolo nu au fost sub formă de descoperire, ci sub formă de simboluri: calul alb, calul roșu, dar a trebuit să sosească un timp când noi trebuia să înțelegem care este însemnătatea simbolurilor, Tunetele deținând descoperirea tuturor lucrurilor. Dar lui Ioan i s-a spus să le pecetluiască, acestea fiind cel de-al doilea rând de Peceți, cele nescrise, o Piatră albă din interiorul Bibliei, o altă Piatră, o altă descoperire care a fost tot timpul în interiorul Bibliei.

Cineva mi-a dat o mărturie a lui Junior Jackson vorbind despre acest vis, iar când a vorbit despre el, a spus că nimeni nu știa că vârful Piramidei urma să fie dat la o parte. Acolo exista un locșor micuț care nu se putea vedea, dar fratele Branham a știut de existența lui, a luat o unealtă care semăna cu o rangă și a introdus-o înăuntru pentru a da vârful la o parte. Acesta este felul în care a relatat Junior Jackson visul său.

Așadar, numai profetul lui Dumnezeu a știut că în interiorul Pietrei exista o Piatră. El a știut că în timpul punerii Pietrei de încheiere când s-au încheiat cele șapte epoci ale bisericii, Piatra de încheiere avea să fie dată la o parte ca să descopere ceea ce se afla sub Ea, aceasta fiind o altă porțiune a Cuvântului care nu a fost scris, o altă descoperire care se afla acolo.

Mai târziu, fratele Branham a venit și a spus că el a crezut că era vorba de ceva ce nici măcar nu a fost scris în Cuvânt, dar s-a corectat spunând că tu nu poți să scoți sau să adaugi nici măcar un Cuvânt la Scriptură, deci trebuie să fie o descoperire care s-a aflat în tot acest timp în Biblie dar care nu a fost descoperită sau înțeleasă.

Iosua a luat aceste douăsprezece pietre și le-a ridicat în tabără la Ghilgal, aceasta fiind o tabără pe care a ridicat-o după trecerea Iordanului, înainte de a ajunge la Ierihon. Așadar, ei se aflau între Iordan și

Ierihon. Acolo, au ridicat tabăra și acest monument, aceste douăsprezece pietre. Dar acest monument alcătuit din douăsprezece pietre, doar reflecta pietrele care fuseseră ridicate mai întâi de Iosua în râu, pentru că această Biblie a fost scrisă mai întâi în ceruri, a fost Cartea Vieții Mielului dinaintea de întemeierea lumii. Biblia a fost scrisă mai întâi în gândurile lui Dumnezeu, înainte ca să înceapă omul s-o scrie, iar ceea ce a fost ridicat înafară nu a fost decât o oglindire a ceea ce se afla înăuntru. Ele s-au aflat acolo tot timpul, dar din câte știi, din acel timp Scriptura nu a mai menționat nimic despre aceste douăsprezece pietre care se aflau în mijlocul Iordanului.

Să mergem acum la 2 Împărați. După ce am predicat aceasta data trecută, un frate a venit și mi-a spus ceva despre faptul că Iordanul a fost deschis a doua oară. Eu nici măcar nu m-am gândit la aceasta, dar acest lucru a fost menționat și de fratele Eugene Braun când a fost aici.

Mai întâi, aș vrea să citesc un pasaj din mesajul „**A încerca să faci o slujbă fără ca aceasta să fie în voia lui Dumnezeu**” din anul 1965:

*„El a făgăduit aceasta, ceea ce așază scenariul Bibliei exact în această zi, și Sodoma și Gomora. Acela nu a fost Ilie, ci a fost Duhul lui Dumnezeu asupra lui Ilie; Ilie nu a fost decât un om. Noi i-am avut pe Ilie, hainele lui Ilie, mantalele lor, i-am avut pe Ilie, am avut totul. **Dar Ilie al zilei de azi este Domnul Isus Hristos.**”*

Acest Mesaj a fost predicat în data de 27 noiembrie, la mai puțin de treizeci de zile de implicarea fratelui Branham în accident. Și iată că el a spus că Ilie al acestei zile este Domnul Isus Hristos.

*„El va veni potrivit Luca 17.30 care spune că Fiul omului Se va descoperi printre poporul Său. Nu un om, ci **Dumnezeu, dar va veni printr-un profet.**”*

Așadar, Duhul lui Ilie de astăzi este Domnul Isus Hristos. Fratele Branham vorbea despre ziua sa, a spus aceasta la sfârșitul slujbei sale chiar înainte de a ieși din scenă. Atunci a zis că Duhul lui Ilie al acestei zile este Domnul Isus Hristos.

„El va veni potrivit Luca 17.30.” Ce spune Luca 17.30? *„În ziua în care Se va descoperi Fiul omului”*. Descoperirea Fiului omului, acesta este felul în care trebuie să vină El.

„Dar Ilie al zilei de azi este Domnul Isus Hristos.

El va veni potrivit Luca 17.30 care spune că Fiul omului Se va descoperi printre poporul Său. . Nu un om, ci Dumnezeu, dar va veni printr-un profet.”

Ce lecție valoroasă! Cel care deosebea gândurile oamenilor nu era un om, ci Dumnezeu. Cel care avea acea descoperire, nu a fost un om, ci Dumnezeu. Nu un om se descoperea pe sine, ci Dumnezeu, dar Dumnezeu a făcut totul printr-un profet. Vă rog să țineți minte aceasta: ***„Ilie al zilei de azi este Domnul Isus Hristos.”***

Acum să deschidem la 2 Împărați capitolul 2, pentru că vreau să privim la cea de-a doua oară când s-a deschis Iordanul. Am văzut că Iordanul s-a deschis când leviții au intrat în apa sa. Atunci, Israel a trecut pe pământ uscat, iar Iosua a ridicat un monument cu douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, după care a mai ridicat un monument înafara Iordanului, la Ghilgal. Aici le putem vedea pe cele două: cea ascunsă, pecetluită, și cea deschisă. Cea deschisă se poate deteriora, poate fi afectată de trecerea timpului; la cea deschisă se poate strecura cineva noaptea și să rearanjeze pietrele, așa încât generația următoare nu va ști nimic de faptul că pietrele au fost rearanjate, nu va ști că în Epoca Întunecată sau în anul 300 d.Hr., cineva a putut să rearanjeze pietrele ca să rezulte trinitatea: Tată, Fiu și

Duh Sfânt, în conformitate cu gândirea unui om.

Dar Iosua a aranjat pietrele bine, el fiind un simbol al Duhului Sfânt, ceea ce înseamnă că oamenii din vechime au scris Cuvântul insuflați de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt a fost Cel care a scris Biblia, nu oamenii. Într-adevăr, Iosua a așezat aceste douăsprezece pietre bine, dar ele au putut fi amestecate ulterior, au putut fi rearanjate de oameni, sau au putut cădea jos, ei fiind nevoiți să le pună înapoi potrivit gândirii lor, deci ar fi putut fi manevrate. Dar au existat alte douăsprezece pietre care erau în mijlocul apei, în Iordan, care nu puteau fi mișcate, atinse de mâna omului și manevrate; ele sunt o mărturie pecetluită unde omul nu a putut interveni.

De aceea nu au fost scrise Tunetele atunci când a primit Ioan descoperirea. Când a auzit glasurile celor șapte Tunete, Ioan a știut ce erau ele și a fost pe punctul să scrie, dar i s-a spus să nu facă aceasta pentru că urma să existe o porțiune pecetluită a acestui Cuvânt, o porțiune pecetluită care nu putea fi manevrată de om. Iar când noi vom vedea monumentul de dinăuntru, vom înțelege monumentul de afară pentru că monumentul din interior nu a ajuns pe mâna omului, acesta punându-l pe cel de afară la locul său.

Așadar, în 2 Împărați 2, Iordanul s-a deschis a doua oară:

„Când a voit Domnul să ridice pe Ilie la cer într-un vârtej de vânt, Ilie pleca din Ghilgal cu Elisei.”

Au existat două locuri numit Ghilgal și vreau să vă arăt aceasta printr-o fotografie pe care am găsit-o:

Dacă vă uitați la punctul roșu din dreapta, chiar după Iordan, acela este Ghilgalul unde a fost ridicată tabăra Israelului după trecerea Iordanului. Este chiar înainte de Ierihon. Noi știm că după aceea ei au cucerit Ierihonul și l-au nimicit, dar mai târziu, cetatea a fost rezidită de cineva. Dacă privim mai departe în nord-vest, avem Betelul și Ghilgalul. Așadar, avem două locuri cu numele Ghilgal: tabăra din Ghilgal și cetatea Ghilgal sau cetatea profeților, cum o numeau ei, iar Ilie și Elisei erau în Ghilgal, pornind de acolo.

„Ilie a zis lui Elisei: „Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite până la Betel.” Elisei a răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” Și s-au coborât la Betel.”

Vedeți, de aici de sus de la Ghilgal, ei au coborât la Betel, unde Ilie a încercat să-l convingă pe Elisei să rămână acolo: *„Stai aici, căci eu mă voi coborî la Ierihon.”* Dar Elisei i-a răspuns: *„Viu este Domnul că nu te voi părăsi”*, același lucru. La fiecare joncțiune, predicatorii au încercat să-l descurajeze. Nu este ciudat? Școala prorocilor, predicatorii din acea zi, au încercat să-l descurajeze pe Elisei la fiecare

joncțiune. Noi trebuie să înțelegem că fratele Branham a spus că Ilie și Elisei sunt Mirele și Mireasa, Soțul și Soția, Hristos și Biserica. Așadar, Ilie era căpetenia lui Elisei și el l-a condus pe Elisei prin patru stadii ale eliberării, l-a condus prin neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt, până la Duhul Sfânt Însuși. Ilie l-a condus pe Elisei, dar Elisei a fost încercat la fiecare joncțiune. El i-a spus de fiecare dată: „Rămâi aici”, exact așa cum a fost pusă la încercare și Rut. De ce? Pentru că este vorba de liberul arbitru. Dumnezeu ne-a dat libertatea de alegere, aceasta fiind legitimarea locului unde se află Sămânța, pentru că El nu a forțat niciodată pe nimeni.

Naomi s-a uitat la Rut și i-a zis: „Rămâi aici pentru că nu am nimic altceva pentru tine dacă mă vei urma înapoi în țară, înapoi la Cuvânt. Nu va exista nici un beneficiu pentru tine, nici un soț; eu nu pot face nimic pentru tine.” Când Orpa a auzit aceasta, a zis: „Atunci mă voi întoarce la religia mea de dinainte; mă voi duce înapoi și poate îmi voi lua un alt soț; mă voi întoarce la căile părinților mei și mă voi închina dumnezeilor strămoșilor mei.” Dar Rut avea un alt caracter, în ea era Ceva ce era diferit de ceea ce era în Orpa. Ea a urmat-o pe Naomi din dragoste pentru Cuvânt, pentru manifestarea ceasului său, nu pentru beneficii, nu pentru un soț sau pentru un pământ, nu pentru o alinare; a urmat-o într-un fel care privit logic nu avea niciun sens, pentru că nu a urmat-o cu o logică, ci pentru că era însuflețită, în interiorul ei era dragostea pentru manifestarea Cuvântului pentru ziua sa. Când Naomi s-a întors în țară, Rut s-a întors cu ea, urmând-o pas cu pas. Vedeți? Când Israelul a început să se întoarcă în țară, după al doilea Război Mondial, Rut a început să se întoarcă și Ea înapoi în Țară, duhovnicește. Sosise timpul ca Israel să se întoarcă înapoi în țară, iar atunci, între neamuri a existat un profet care și-a început slujba în același timp. De ce? Pentru că Rut trebuia să se întoarcă cu Naomi: una se întorcea pe un pământ firesc, într-o țară firească, iar cealaltă se întorcea la o Țară duhovnicească, înapoi la Cuvânt. Aleluia!

Dacă profetul a pus la cale toate acestea, cum spun unii, înseamnă că a fost un om minunat. Înseamnă că el a provocat Primul Război Mondial ca să se potrivească cu Scripturile, astfel încât el să poată veni la timpul potrivit; și tot el a forțat cel de-al doilea Război Mondial și i-a

determinat să restituie o porțiune din pământ Israelului. Dacă el a pus totul la cale, a fost cea mai extraordinară ființă umană care a umblat vreodată pe planeta aceasta. Vedeți? Cel care a orchestrat evenimentele în jurul întregii planete pentru ca acestea să se potrivească Cuvântului Său, a fost Dumnezeu, iar profetul a fost doar o piesă dintr-un puzzle cu multe piese, toate piesele trebuind să se pună cap la cap în același timp, ca să fie Cuvântul.

Aici, vedem cum Ilie îl conduce pe Elisei prin cele patru stadioare, de fiecare dată încercând să-l determine să se oprească: „Rămâi aici”, în neprihănire, sau: „Rămâi aici”, în sfințire, în timp ce toți predicatorii încearcă să-l descurajeze ca să renunțe: „Știi că el va pleca, va fi luat de la tine!” Dar Elisei le-a spus tuturor: „Tăceți!” Dacă vorbim de îndrăzneala lui Elisei, vedem că el a fost slujitorul lui Ilie, dar când Ilie, căpetenia sa, i-a spus: „Rămâi aici!”, Elisei a răspuns: „Cu nici un chip!”

Privind la îndrăzneala lui Iacov, putem vedea că el s-a luptat cu Domnul, iar când s-a încheiat lupta, a numit locul acela „Peniel” pentru că a zis: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față.” Dar când a stat față în față cu Dumnezeu, Dumnezeu S-a uitat la el și i-a zis: „Se ivesc zorile, lasă-Mă să plec!”, însă Iacov l-a răspuns: „Nu te las să pleci până când nu mă binecuvântezi.” În credincios există Ceva, în Sămânța-genă a lui Dumnezeu există Ceva care are o dorință mai mare decât logica, decât propria noastră putere, decât caracterul nostru, este Ceva care spune: „Este porțiunea mea, nu o voi lăsa!” Dincolo de gândirea noastră, de emoțiile noastre, este Ceva care se ridică și spune: „Acea este porțiunea mea!”

Aici, a existat o încercare de descurajate, predicatorii au încercat să-l descurajeze pe Elisei, dar Elisei, Mireasa, a continuat să meargă mai departe.

„Ilie i-a zis: „Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite la Iordan.” El a răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” Și amândoi și-au văzut de drum.

Cincizeci de inși dintre fiii prorocilor au sosit și s-au oprit la o depărtare oarecare în fața lor și ei amândoi s-au oprit pe malul Iordanului.

Atunci, Ilie și-a luat mantaua...”

Ce este mantaua? Mantaua este semnul unui profet, este semnul unei slujbe profetice.

„Atunci, Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și într-alta, și au trecut amândoi pe uscat.

După ce au trecut, Ilie a zis lui Elisei: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.” Elisei a răspuns: „Te rog, să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”

Ilie a zis: „Greu lucru ceri. Dar, dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.”

Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.

Elisei se uita și striga: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărima lui!” Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți

și a ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a

întors și s-a oprit pe malul Iordanului;

a luat mantaua căreia îi dăduse Ilie drumul și a lovit apele cu ea și a zis: „Unde este acum Domnul Dumnezeu al lui Ilie?” Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta, și Elisei a trecut.

Fiii prorocilor care erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei.” Și i-au ieșit înaintea și s-au închinat până la pământ înaintea lui.” (v. 6-15).

Așa cum am citit, în versetul 15, Ilie și-a luat mantaua și a lovit apele cu ea, iar ele s-au despărțit pentru ca ei să poată trece pe pământ uscat, în timp ce fiii prorocilor stăteau la Ierihon și se uitau. Pe unde s-a trecut Iordanul în ziua lui Iosua? Înainte de Ierihon. Atunci, de ce s-au despărțit apele din nou la Ierihon? Ei s-au întors înapoi la Cuvântul original, iar Ilie l-a condus pe Elisei înapoi la Cuvântul original. Când ei au trecut pentru prima dată în țara făgăduită, el a lovit apele și ele s-au despărțit în același loc, înainte de Ierihon, iar ei priveau de la Ierihon la ceea ce se petrecea în aceeași zonă în care apele s-au mai despărțit odată.

Mă întreb în inima mea dacă acea despărțire a apelor nu a expus taina care se afla sub ele pentru că acela era locul în care se afla, sub apele Iordanului, înainte de Ierihon, iar el a deschis tainele. Când au mers de la Ierihon la apele Iordanului, au trebuit să treacă prin Ghilgal, pe lângă monumentul de acolo. Mă întreb, iar acesta este doar fratele vostru Chad, cum a fost clipa în care Elisei a trecut pe lângă acel monument? Tabloul de aici s-a petrecut la șase sute de ani de la trecerea lui Iosua. Mă întreb cum arăta monumentul acela șase sute de ani mai târziu? Dintr-o dată, el l-a văzut pe Ilie deschizând apele. Știți că noi suntem spălați de apa Cuvântului? Ilie a deschis Cuvântul și mă întreb dacă Elisei a privit în stânga sau în dreapta pe măsură ce treceau prin Cuvânt. Eu nu știu în ce parte se aflau și a spus: „Privește la grămada aceea de pietre!” Ilie

a deschis apa Iordanului ca să descopere taina care se afla sub ea.

Dar nu acesta este sfârșitul poveștii. Ei au trecut Iordanul, iar Ilie l-a întrebat: „Ce dorești?” „O dublă măsură a Duhului care Se află peste tine”, a răspuns Elisei. „Greu lucru ceri, dar dacă mă vei vedea când voi pleca, dacă mă vei vedea, dacă vei primi descoperirea cu privire la răpirea mea, vei avea ceea ce ceri.” Trebuie să o vezi, iar a vedea înseamnă a înțelege, a vedea înseamnă a primi descoperirea. „Dacă vei primi descoperirea prin înțelegere duhovnicească, vei avea dubla măsură. Dar dacă nu o vei vedea, nu vei avea nimic!” Dacă nu puteți vedea că acest profet a fost luat sus în acea constelație de îngeri, dacă nu puteți vedea că cerul s-a deschis înaintea lui și descoperirea care a avut loc în cer, dacă nu puteți să-l vedeți luat sus, nu veți putea avea acea dublă măsură. Dar dacă puteți vedea, puteți avea. Apoi, mantaua a căzut jos.

Când a murit profetul Samuel, el nu și-a lăsat mantaua. Astfel, fratele Branham a spus că atunci când a fost chemat de vrăjitoarea din Endor, Samuel avea încă haina sa de profet. El era încă în mantaua sa. Dar aici, vedem că atunci când a fost luat sus, Ilie și-a lăsat mantaua în urmă, iar Elisei a ridicat mantaua lui Ilie, nu propria sa manta; Elisei a ridicat mantaua lui Ilie pentru că el nu avea o manta.

Când Dumnezeu i-a spus lui Ilie să cheme o Mireasă, să meargă înainte ca Eliezer ca să cheme o Mireasă și s-o ungă în locul lui, vedem că Ilie a aruncat mantaua peste Elisei, dar apoi a luat-o înapoi. De ce? Fratele Branham a spus că Elisei trebuia să crească în manta. Așadar, el și-a pus mantaua peste Elisei în cadrul chemării, dar după aceea a luat-o înapoi și a continuat s-o poarte el. Dar când a fost timpul ca el să plece, și-a lăsat mantaua în urmă, și observați, nu a fost lăsat în urmă nimic altceva decât mantaua care este un simbol al slujbei profetice, lăsate în urmă. Elisei nu a avut propria lui manta, de aceea tot ce a putut să facă a fost să ia mantaua lui Ilie. Astfel, a luat mantaua lui Ilie și a mers înapoi la Iordan, dar Iordanul arăta exact ca înainte. Era acoperit de apă, pietre pe partea cealaltă, însă el știa locul pe unde trecuseră împreună pentru că profetul a venit, a descoperit

totul, a deschis totul, iar după plecarea lui, Mireasa s-a întors, însă nu a putut vedea decât ape, decât Scripturi. Dar trebuie să vină un timp când acest Elisei va ridica Mantaua, va lovi apa Cuvântului și va privi cum Ea se va despărți, exact cum a făcut-o prin Ilie, iar Ea va trece exact așa cum a trecut și Elisei spunând: „Știu ce sunt acele Pietre! Acum înțeleg, le văd și înțeleg însemnătatea lor.” Aleluia! Slavă Domnului.

Când a fost recunoscut Elisei de cei de la școala prorocilor? Nu la vindecarea apelor de la Ierihon, nu au fost minunile, ci atunci când Elisei a despărțit apele Iordanului și a descoperit tainele. Atunci cei de la școala prorocilor au spus: „Duhul care a fost peste Ilie este acum peste tine.” Elisei a mers acolo și ei au spus: „Duhul acela este peste tine. Să luăm cincizeci de bărbați și să mergem să-l căutăm pe Ilie, poate Dumnezeu l-a luat la cer și l-a aruncat pe undeva. Să mergem să-l găsim.” Elisei le-a zis: „Nu, nu faceți aceasta.” Însă ei au insistat și l-au presat până când s-a rușinat și le-a zis: „Trimiteți-i.” Au mers și l-au căutat timp de trei zile, dar nu l-au putut găsi, iar în cele din urmă s-au întors la Elisei și i-au zis: „Nu l-am găsit.” „Nu v-am spus că nu-l veți găsi? Dacă vreți să-l găsiți, trebuie să priviți înăuntrul acestui vas.” De ce? Ei nu puteau să-l găsească pe Ilie pentru că dubla măsură era peste Elisei. Noi nu mai avem nevoie de Ilie pentru că el a deschis deja Apa și ne-a arătat Pietrele care se aflau sub Ea, a dat deja vârful la o parte și ne-a arătat Piatra albă; când a predicat Pecețile, el a predicat deja cele șapte Tunete, toate acestea au fost făcute deja. De aceea, acum trebuie să luăm aceeași slujbă, aceeași Manta, nu Mantaua Miresei pentru că ea nu are o Manta. Mireasa nu este o prorociță, Ea nu poate spune decât ceea ce a fost spus deja înainte. Mireasa ia slujba profetului și lovește cu ea Apa Cuvântului, privind cum Se deschide Cuvântul și descoperă Pietrele, tainele, Piatra albă care se află printre rânduri.

În mesajul „**Paradox**” din anul 1961 citim:

„Acum vedeți ce a însemnat venirea jos la Ierihon? Noi suntem acum aici. Să trecem dincolo, să încetăm să ne mai jucăm. Să trecem pe partea cealaltă pentru că acum totul ne aparține nouă. Totul este al nostru.”

Vedeniile acelea nu au dat niciodată greș; ele nu pot da greș pentru că vin de la Dumnezeu. Eu cred aceasta cu tot ceea ce este în mine. Noi nu suntem cei care s-au întors înapoi în pustie; noi vom trece Iordanul, separarea. Doamne, rupe-ne Pecetea care se află pe partea din spate a Cărții. Lasă-ne să intrăm acum în acest loc mareț pentru că Iosua a împărțit poporului moștenirea pe care le-a lăsat-o Dumnezeu.”

Cum numește el trecerea Iordanului? Ruperea Pecetilor care se află pe partea din spate a Cărții. El a spus: „Noi nu suntem cei care s-au întors înapoi în Egipt sau în pustie, ci trecem Iordanul. Oh, Dumnezeule, rupe-ne Pecetea care se află pe partea din spate a Cărții!” Ce făcea el? Ne arăta că noi trebuie să trecem dincolo de Iordan. Cum vom face aceasta? Trebuie să existe un profet, care să ia darul Său, să lovească apele, să le despartă și să ne arate Piatra din interiorul Pietrei, să ne arate Cuvântul din interiorul Cuvântului, Taina care se afla în Biblie.

În mesajul „**Este răsăritul Soarelui**” din anul 1965, citim:

„Aceași Putere de aducere la Viață a lui Dumnezeu prezentată în ambii profeți. Uitați-vă la numele lor, sunt aproape la fel: Elisei și Ilie (În limba engleză asemănarea este mai mare: Elisha și Elijah). Vedeți Mireasa și Mirele? Unul este Domnul Isus, iar Ea este Doamna Isus. Vedeți, aproape la fel, pur și simplu, El și Ea.”

Înțelegem noi? Cine este Elisei? Mireasa. Cine este Ilie? Isus Hristos. Ilie al acestei zile este Domnul Isus Hristos, este descoperirea Fiului omului, este împlinirea lui Luca 17.30. aceasta este ceea ce ne-a spus profetul lui Dumnezeu. El a spus: „Nu este un om, ci este Dumnezeu, dar El o va face printr-un profet.”

Acum, dacă noi L-am avut deja pe Ilie, Mirele, pe El,

Înseamnă că trebuie să existe și o Ea, iar Ea este Elisei. Elisei are o slujbă, aceasta fiind continuarea slujbei lui Ilie. Iar dacă Ilie a putut să despartă apele cu Mantaua sa, Elisei poate să ia aceeași Manta. Noi trebuie să fim atenți pentru că este aceeași Manta, nu este una a noastră. De aceea, nu va fi niciodată un alt om, un alt profet sau o altă slujbă rânduită la nivel mondial; aceasta nu se va mai întâmpla niciodată. Acum, lucrurile au trecut de la Ilie la Elisei, de la Mire la Mireasă, iar Mireasa nu are propriul ei Cap, ci trebuie să lucreze sub Căpetenia slujbei lui Ilie. Ea nu poate să-și pună o manta proprie, nu poate amesteca lucrurile, nu poate să se ridice cu propria ei descoperire, ci trebuie să ia Mantaua care i-a fost lăsată, această Manta fiind predicile și casetele, fiind slujba fratelui Branham. Astfel, Mireasa ia această Manta, acest Dar profetic, lovește Cuvântul și privește cum Se deschide Biblia. Elisei a înțeles, iar când a ajuns în partea cealaltă, știa cine este. Profetii aceia au vrut să meargă să-l caute pe Ilie, ei așteaptă să se întoarcă fratele Branham, să învie din morți, dar Elisei a înțeles și le-a spus: „Nu veți găsi nimic!” Aceasta se petrece chiar acum, chiar astăzi.

Fratele Branham a spus în mesajul „**Un semn adevărat peste care se trece cu vederea**”, din anul 1961:

„Iată-i pe Ilie și Elisei având aceleași semne asupra lor, un simbol al lui Hristos și al Bisericii Sale.

Să mergem acum împreună la Apocalipsa 10.8: „Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe pământ și pe mare!”

M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea Cărticica.”

Uitați-vă la îndrăzneala lui Elisei, a lui Iacov, a lui Rut și a lui Ioan. Ce i-a dat lui Ioan o asemenea îndrăzneală? Unde ne aflăm noi în Scripturi, prieteni? Uitați-vă la locul în care ne aflăm în Scripturi. Aici,

Ioan auzise deja cele șapte Tunete și știa ce au spus ele. Ioan îl văzuse deja pe cel de-al șaptelea înger, văzuse încheierea Tainei lui Dumnezeu, iar după ce a trecut de cele șapte Tunete și de slujba îngerului al șaptelea, a înțeles că avea un drept la acea Carte, a înțeles că făcea parte din acea Carte și că numele său era scris în Ea.

Fratele Branham a spus că el a privit dincolo și a zis: „*Iată, acolo este Ioan!*” De ce? El a ajuns într-un loc, în Cartea Apocalipsei, în care a auzit cele șapte Tunete și le-a înțeles pentru că ar fi putut să le scrie. El parcursese deja slujba celui de-al șaptelea mesager al celei de-a șaptea epocă din Apocalipsa 10.7, iar atunci a fost pregătit să ia Cartea. Fratele Branham a spus că Ioan este un simbol al Miresei.

„M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea Cărticica.”

De aceea, trebuie să încetăm să mai pribegim în jur și să ne simțim nevrednici. Prieteni, noi nu vom fi niciodată vrednici, nu va exista niciun timp în care vom fi vrednici și nici nu vom putea face nimic ca să fim vrednici. Noi ne-am născut nevrednici, trăim zilnic fiind nevrednici, deci nu faptul că am fi vrednici ne dă curajul să fim îndrăzneți, să mergem la tronul harului cu îndrăzneală și să zicem: „Doamne, Te rog să-mi dai această naștere din nou. Este porțiunea mea, văd Tunetele, văd acea slujbă și cred că fac parte din ea. Doamne, în inima mea există un Martor, trezește această Viață în mine, preia controlul asupra vieții mele, ia-mă cu totul. Fă-L să trăiască în mine.” Amin! Dacă am auzit Tunetele și am văzut Apocalipsa 10.7, nu mai există: „Poate nu sunt vrednic...”, pentru că numele vostru este în Cartea aceea. Voi ați privit dincolo și ați spus: „Acolo este Ioan.” Amin!

La ce înger s-a dus el ca să-i ceară Cartea? La Îngerul care S-a coborât din cer în versetul unu, care a pus un picior pe mare și unul pe pământ, și pe care fratele Branham l-a numit Îngerul Legământului, Hristos.

Unde este Hristos? În ceruri? Nu, în această porțiune a Scripturilor El nu este în ceruri, ci S-a coborât jos cu o Carte deschisă în mâna Sa. Nu este departe, prieteni. Nu ne rugăm la ani lumină, dincolo de Calea Lactee, ci El este chiar aici cu Cărticica în mână.

„Ia-o”, mi-a zis el...”

Noi l-am cerut Cartea lui Dumnezeu și El ne-a zis: „Ia-o”. Iacov a dorit binecuvântarea și a trebuit să lupte până în zorii zilei ca s-o poată obține. El a trebuit s-o câștige, să lupte pentru ea, a trebuit să știe că o poate primi. Dacă noi am văzut Tunetele, dacă am prins Taina care se află în Biblie, Taina Mirelui și a Miresei, a lui Hristos care a venit de-a lungul timpului, dacă am văzut acea slujbă profetică și știm că numele nostru este în Carte, știm că noi suntem cei cărora El le spune: „Luați-o!”

„Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o.”

„Ia-o și fii una cu Ea!” Nu spuneți: „Eu cred Mesajul!” Trebuie să-L luați în voi, așa cum a spus și fratele Branham: „*Luați-o în voi!*”

„M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica.

„Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amărî pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”

Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune.

Apoi mi-a zis: „Trebuie să prorocești din nou cu privire la

multe noroade, neamuri, limbi și împărați."

(v.9-11).

Aceasta se petrece după slujba din Apocalipsa 10.7.

Porțiunea aceasta îi aparține lui Ioan, nu Îngerului care-i vorbea. Aleluia!

Fratele Branham a spus ceva foarte interesant în mesajul „**Dezvăluirea lui Dumnezeu**”:

„Vedeți, fiecare pildă din Biblie, fiecare simbol biblic, se manifestă chiar aici înaintea noastră. Același Dumnezeu, în Stâlpul de Foc, care a scris Biblia, atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament, Se află chiar aici făcând-o Trup, arătând exact ceea ce este, tălmăcind-o și asigurându-se că este tălmăcirea.

„Avem tălmăcirea!” Atunci s-o vedem întâmplându-se. Vedeți, aceasta este, să o vedem făcută trup.”

Vom îndrepta chiar acum câteva lucruri!

„Avem tălmăcirea!” Atunci s-o vedem.” Ce credeți că înseamnă aceasta? Dacă credeți că aceasta înseamnă a repeta slujba primei și a celei de-a doua Trageri, vă înșelați, pentru că nu aceasta a fost manifestarea Apocalipsei 10.7. Apocalipsa 10.7 a fost legitimarea unei slujbe profetice *„făcută trup! Isus a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.” Vedeți, trebuie să fie dovedită.”*

Încă o dată: Dacă voi aveți tălmăcirea, slujba lui Elisei, dacă aveți Mantaua, dacă aveți dubla măsură, trebuie să dovediți aceasta. Dar nu în slujba primei și a celei de-a doua Trageri, nu aceasta este dovada,

prieteni. Vă rog să țineți minte că penticostalii au putut face prima și a doua Tragere. Amintiți-vă papucul de copil, gaura aceea mică și șnurul. Fratele Branham a încercat să facă Tragerea a treia, descoperirea să intre pe acolo, dar Îngerul i-a spus: „Nu poți să-i înveți pe copiii penticostali lucruri supranaturale.” Aceasta înseamnă că orice pot face penticostalii nu sunt lucruri supranaturale și nu este Tragerea a treia.

Așadar, când el a spus: „Să o vedem manifestată, dovedită”, înseamnă că noi trebuie să trecem dincolo de a încerca să reproducem slujba fratelui Branham, primele două etape ale slujbei sale, pentru că nu aceasta este, ci este a reproduce a treia etapă a slujbei sale. Nu sunt rândurile de rugăciune, manifestările dinamice, fiindcă acestea pot fi copiate de penticostali, iar dacă pot fi copiate de ei, nu aceasta este dovada. Aș vrea ca aceasta să se solidifice în mintea voastră: Nu aceasta este dovada, ci trebuie să existe o altă dovadă, pentru că dacă aceste lucruri pot fi copiate de penticostali, nu pot fi dovada de care vorbește el.

„Dar nu dovedită ca și în cazul lui Isus când ei l-au pus o cârpă peste cap și l-au lovit spunând: „Dacă ești Profet, spune-ne cine Te-a lovit?” Și „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, prefă aceste pâini!” Vedeți, acesta este diavolul. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dă-Te jos de pe cruce!”

Vreau să spun,

Descoperirea pe care El trebuie s-o aducă, Aceasta este. Dar acum, în timp ce este descoperită Apocalipsa 10, tainele lui Dumnezeu sunt făcute trup, cunoscute ca și Carte pecetluită cu șapte Pечеți făgăduită.”

El spunea: „Dovediți-o, arătați-o! Dovediți-o, arătați-o!

Dacă aveți tălmăcirea corectă, dovediți-o, arătați-o!” Care este dovada spre care arăta fratele Branham? **El arăta spre Descoperire, spre Apocalipsa 10, spre Cartea pecetluită. Aceasta este dovada Tragerii a treia: deschiderea**

Cuvântului, descoperirea Tainei, descoperirea Pietrei albe care Se află în Piatră (amin), a porțiunii care nu a mai fost văzută înainte, porțiunea care Se află în Apă, în Iordan! Aceasta este manifestarea, dovada, nu: „Să te vedem vindecând pe cineva; să te vedem înviind morți; să te vedem făcând cutare și cutare lucru!” Nu aceasta este Tragerea a treia, prieteni! Nu contează câte manifestări pot fi dovedite, **manifestarea pentru acest ceas este descoperirea Cuvântului.** Când au fost deschise Pecețile, a fost deschisă întreaga Biblie. Tragerea a treia este predicarea întregii Biblii sub Cuvântul descoperit al orei, este dovada că Elisei poate lua Mantaua și să lovească Biblia cu Ea, privind-o cum Se deschide ca să descopere ceea ce se află printre rânduri. Dacă nu vedem aceasta înfăptuindu-se, înseamnă că nu avem Tragerea a treia și nu este Mantaua care a căzut peste această Mireasă.

Fratele Branham a spus următoarele în „**Epoca Bisericii Pergam**” din Cartea Epocilor Bisericii:

„Țineți minte, Ioan Botezătorul a fost atât profetul, cât și mesagerul zilei sale. El a fost umplut cu Duhul Sfânt din pântecul mamei sale, iar când boteza în Iordan, a venit la el Cuvântul lui Dumnezeu (Isus). Cuvântul vine întotdeauna la cel umplut cu adevărat cu Duhul. Aceasta este dovada umplerii cu Duhul Sfânt.”

Ioan a fost umplut cu Duhul Sfânt din pântecul mamei sale, iar apoi, Cuvântul a venit la el. „Eu îmi doresc ca Isus să vină la noi.” El a venit! „Ce face El de fiecare dată când ascultați o casetă?” Acesta este Cuvântul pentru ceasul acesta care vine la voi? El a venit la Iordan. Știți unde se spune că boteza Ioan Botezătorul? În zona pe unde a trecut Iosua, iar mai târziu Ilie și Elisei. De ce boteza Ioan Botezătorul exact în aceeași zonă? Pentru că sub apă exista o taină, iar aceea era zona în care se afla taina de sub apă. Apoi, a venit Isus ca să fie botezat de Ioan exact în aceeași zonă; Cuvântul a venit la profet ca să descopere taina care se afla sub apă. De ce nu erau în nord sau la mijloc, ci erau chiar în sudul Iordanului, puțin mai sus de Marea Moartă? Credeți că toate aceste lucruri sunt simple coincidențe? Biblia este cea mai minunată Carte pe care am citit-o în viața mea. El a venit la Iordan,

iar sub apă se aflau niște pietre. Acolo exista o taină, iar profetul și Cuvântul făcut trup au început să arate taina care se afla sub apă, în Iordan.

„Cuvântul vine întotdeauna la cel umplut cu adevărat cu Duhul. Aceasta este dovada umplerii cu Duhul Sfânt. Aceasta este ceea ce a spus Isus că va fi dovada. El a spus: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, iar El va trimite un alt Mângâietor pentru ca El să poată locui cu voi pentru totdeauna. Chiar pe Duhul adevărului pe care lumea nu-L poate primi.”

Aș vrea să facem o scurtă pauză și să ne abatem puțin de la subiect. Isus le-a spus apostolilor că El le va trimite Duhul Sfânt, este adevărat? Iar Duhul Sfânt urma să facă mai multe lucruri:

1.- Să

le amintească lucrurile pe care le spusese El, adică faptul că El era acolo ca să le frângă amnezia spirituală cu privire la lucrurile auzite, dar nu cu urechile firești, ci cu urechile inimii. Așadar, Duhul Sfânt este aici ca să frângă amnezia noastră spirituală cu privire la proveniența noastră.

2.- Să

îi călăuzească în tot Adevărul.

3.- Să

le dea putere să fie martorii Lui.

Există

o mulțime de oameni care spun despre Duhul Sfânt multe alte lucruri, decât acestea trei. Ei spun că Duhul Sfânt face și alte lucruri înafara celor trei, dar El a spus clar: *„Vă va aminti de orice lucru spus de Mine, vă va călăuzi în tot Adevărul și vă va da putere să fiți martorii Mei.”*

Așadar,

noi nu putem să-L facem pe Duhul Sfânt ceva ce Isus a spus că nu este și nu putem spune că Duhul Sfânt va face ceva ce Isus nu a spus că va face.

În

mesajul „**Semnul**” din anul 1963, citim:

„Trebuie

să fie pentru că o femeie și soțul ei devin una. Ei devin una. La fel și Mireasa și Hristos devin Una. Slujba Miresei și a lui Hristos este aceeași.”

Slujba

lui Ilie și a lui Elisei este aceeași. Ei au făcut același lucru: au deschis Iordanul.

În „**Întrebări**

și răspunsuri la Pecete”, care a avut loc între Pecetea a șasea și a șaptea, cineva i-a adresat întrebarea de mai jos:

„**Va**

avea Mireasa lui Hristos o slujbă înainte de Răpire?”

„Cu

siguranță. Aceasta este ceea ce se petrece chiar acum. Înțelegeți? Mireasa lui Hristos... cu siguranță. Este Mesajul orei (Înțelegeți?), Mireasa lui Hristos. Cu siguranță, Ea este alcătuită din apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori. Nu-i așa? Aceasta este Mireasa lui Hristos. cu siguranță, Ea are o slujbă, o slujbă mare; este slujba orei; va fi atât de smerită...”

Slujba

Miresei și slujba lui Hristos este aceeași, această slujbă fiind alcătuită din *apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori*.

În anul 1965, fratele Branham a făcut următoarea afirmație în mesajul „**Durerile nașterii**”:

„*Dacă acești bărbați (aici se referea la predicatorii din jurul său), iau Aceasta și ies afară cu Ea, îi pot da mai mult sens...*”

Gândiți-vă la ceea ce a spus el. Fratele Branham se referea la predicatorii care se aflau în jurul platformei de unde predica el.

„*Dacă ei iau Aceasta și ies afară cu Ea, îi pot da mai mult sens, s-o aducă în locul în care vor. Eu doresc doar să așez această Sămânță, apoi nădăjduiesc că ei o vor face să vină la Viață. Înțelegeți?*”

Slujba Miresei și a lui Hristos este aceeași slujbă. Slujba lui Hristos s-a aflat în Ilie, în om, și așeza Sămânța. Dar țineți minte, slujba lui Hristos și a Miresei este aceeași. Slujba lui Ilie și a lui Elisei este aceeași. Aceeași Manta, nu una nouă.

Așa cum am citit, întrebarea pusă fratelui Branham a fost: „*Va avea Mireasa o slujbă?*”, iar el a răspuns: „*Da, este slujba orei și ea este alcătuită din apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori.*”
Înțelegeți acum faptul că predicarea Mesajului este continuarea a ceea ce a

Început deja? Fratele Branham a fost acolo, dar a fost Dumnezeu, nu un om, a fost Domnul Isus Hristos în Ilie, El lucrând într-un profet, așezând Semințele, iar în timp ce făcea aceasta, a spus: „*Acești bărbați pot lua Aceasta și să-i dea mai mult sens.*” Ei pot lua Sămânța aceea și s-o facă să vină la Viață. De aceea, acest Mesaj nu va veni la Viață până când acești bărbați nu vor lua Semințele și nu le vor face să vină la Viață. Aceasta este slujba Miresei, este slujba încincită, fiind în același timp slujba lui Hristos, când El Se afla aici într-un trup muritor, predicând pentru Semințele care se aflau acolo în timpul Său. Acum, El este aici în Trupul Miresei, în slujba încincită a Miresei, făcând să vină la Viață acele Semințe. Este aceeași Manta, aceeași slujbă.

În mesajul „**Unde cred eu că au eșuat penticostalii**” din anul 1955, citim:

„Ilie a fost un tip al lui Hristos, fiind luat la cer, iar Elisei a fost un tip al Bisericii care i-a luat locul și și-a încheiat slujba cu o dublă măsură.”

Acum, vom merge la 2 Împărați 5, unde aș vrea să privim povestea lui Naaman. Naaman a făcut parte dintre neamuri, fiind sirian. El era un om mare acolo, dar a fost lovit de lepră, deci era lepros. O tânără evreică a fost luată slujnică pentru soția sa, iar ea i-a spus stăpânei sale: „*Dacă stăpânul meu Naaman ar merge la profetul din Israel, acesta l-ar vindeca.*” Când a auzit aceasta, împăratul Siriei i-a trimis o scrisoare împăratului lui Israel, iar când Elisei a auzit despre aceasta, i-a spus împăratului: „Spune-i să vină la mine!”

Să mergem în 2 Împărați 5.9-14:

„Naaman

a venit cu caii și cu carul lui și s-a oprit la poarta casei lui Elisei.

Elisei

a trimis să-i spună printr-un sol: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat.”

Naaman

s-a mâniat și a plecat zicând: „Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănii și va vindeca lepra.

Nu

sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?” Și s-a întors și a plecat plin de mânie.

Dar

slujitorii lui s-au apropiat să-i vorbească și au zis: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: ‘Scaldă-te și vei fi curat.’”

S-a

coborât atunci și s-a cufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu, și carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilăș și s-a curățit.”

Dacă ne uităm la capitolul anterior, în versetul 38 scrie: „*Elisei s-a întors la Ghilgal*”, și nu există nici o consemnare scrisă care să ne spună că a mers în altă parte. Înseamnă că Naaman a venit la el în Ghilgal. De ce? Pentru că întotdeauna punctul de plecare este neprihănirea. Deci, el a venit la Elisei în Ghilgal. Fratele Branham a spus că

Naaman a vrut să fie vindecat de lepra sa și că lepra este un simbol al păcatului. Așadar, el era cuprins de păcat, era plin de păcat. Fiind dintre neamuri, Naaman a venit la Elisei în Ghilgal, dar Elisei nu a ieșit la el, ci a trimis un mesager care i-a spus: „*Du-te la Iordan și scufundă-te de șapte ori în apa lui.*” Când a auzit aceasta, el a zis: „Păi, am crezut că vom avea un rând de rugăciune penticostal! Am crezut că va ieși afară și va face un lucru măreț, va face o ceremonie sau ceva măreț”, dar Elisei a înțeles că nu era el. Nu erau mâinile lui Elisei; el nu încerca să-i atragă pe oameni la sine. El nu a încercat să facă un caz din aceasta, nu a încercat să-i facă pe oameni să sară în sus și-n jos și nici să vină la el. Elisei i-a spus care era secretul vindecării de lepră, acesta fiind să meargă la Iordan și să se scufunde de șapte ori în el. Dar care era calea spre Iordan? Ilie îl dusesese deja pe această cale, așa că Elisei cunoștea calea de la Ghilgal la Iordan; ea mergea de la Ghilgal la Betel, apoi la Ierihon, pe lângă acele pietre: neprihănire, sfințire, botezul Duhului Sfânt, și ajungea la Iordan pe aceeași cale pe care Elisei a fost condus de Ilie. Astfel, Elisei a putut să conducă neamurile pe aceeași cale: de la Ghilgal, la Betel, la Ierihon, la Iordan, pe lângă pietrele pe care le vedem înafară, intrând apoi în apă și scufundându-se de șapte ori, o preumbrire spre cele șapte epoci ale Bisericii.

Unde a fost curățirea timp de șapte epoci ale Bisericilor?

În apă, unde se aflau acele pietre tainice, misterioase. Elisei nu i-a spus lui Naaman: „Vino la mine și voi face ceva măreț”, nu! El doar i-a arătat calea înapoi la Tainele care se aflau sub apă, i-a arătat că vindecarea leprei lui era șapte scufundări, șapte Tunete ascunse în Cuvânt, așezate sub apă. „Acolo este taina, du-te la apă și scufundă-te de șapte ori!” „Prinde cele șapte Tunete, cele șapte Peceti, taina pentru ziua ta, du-te la apă și scufundă-te sub ea de șapte ori. Nu sta deasupra ei, ci scufundă-te acolo unde sunt pietrele, scufundă-te acolo unde se află tainele, intră sub apă, scufundă-te de șapte ori pentru cele șapte Tunete.”

Slujba lui Elisei este continuarea slujbei lui Ilie, dar nu întotdeauna în același fel. Ilie l-a condus pe Elisei timp de patru stadii: Ghilgal, Betel, Ierihon, în apă, pe lângă monumentul din pietre. Mireasa s-a întors înapoi cu Mantaua lui Ilie, a lovit Cuvântul și l-a văzut cum se

deschide. Astfel, acum Mireasa știe unde se află Taina, știe că ea este sub apă. Mireasa a văzut-o prin ochi profetici. Apa s-a despărțit pentru Mireasa lui Isus Hristos; Scriptura S-a deschis pentru Mireasa lui Isus Hristos și Ea vede Taina. Ce este Taina? Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită, Hristos este parte bărbătească și parte femeiască, este Taina lui Dumnezeu descoperită, dar Ea nu este aici ca să atragă atenția asupra Ei. Elisei nu a ieșit din casă, ci a spus: „Îți voi trimite un mesaj. Vino la biserică, ascultă casetele, ascultă predicarea Cuvântului, iar dacă vei putea parcurge calea pe care am parcurs-o eu, dacă vei putea merge de la Ghilgal la Iordan, așa cum am mers eu, dacă vei putea intra tu însuși în Cuvânt, dacă te vei putea scufunda în Cuvânt, dacă te vei putea scufunda de șapte ori adânc, acolo unde se află aceste Taine, dacă la sfârșitul celor șapte epoci ale bisericilor te vei putea scufunda de șapte ori, cum a ieșit Naaman? Naaman a ieșit curat, iar pielea lui era ca a unui copil. De ce? Pentru că s-a întors la credința părinților de la Rusalii, când ei erau doar niște copii care au ieșit din camera de sus. Pielea lui n-a mai fost plină de lepră, ci a fost ca la început, ca a unui copil.

Aceeași slujbă continuă în Mireasă. Noi nu predicăm doar de amuzament; nu venim la biserică numai ca să avem continuitate, ca să aprindem luminile să umplem o clădire sau ca să avem un program. Dar suntem aici pentru aceasta, am face bine să închidem totul chiar acum pentru că eu nu vreau să fiu părtaș la a ține o biserică funcțională, doar de dragul de a avea o biserică și de a spune: „Eu merg la BCF.” Mie nu-mi pasă de BCF, ci vreau să stau ca Elisei și să spun: „Du-te la Ghilgal, la Betel, la Ierihon și acolo jos la Iordan unde se află aceste pietre, și lepra va fi curățită din viața ta.” Noi nu suntem aici ca să ținem ușa bisericii deschisă, ci suntem aici ca să continuăm slujba lui Ilie care a fost slujba Domnului Isus Hristos. Acum, El este aici și lucrează prin Trupul Său care este Mireasa din ziua de azi. Ea nu este aici ca să atragă atenția asupra Ei, ca să facă spectacol sau ca să iasă din casă pentru a face o ceremonie mare, ceva mare, nici ca să spună: „Eu sunt o persoană mare!” Nu. Ea poate să-și trimită slujitorii, pe unul dintre acei predicatori și să spună: „la calea pe care am luat-o eu, du-te jos la Iordan pentru că în apa de acolo este o taină pe care Duhul Sfânt a pus-o când a scris Cuvântul. În apa aceea sunt pietre pe care Duhul Sfânt le-a pus când a scris Biblia. Du-te și scufundă-te acolo, scufundă-te și scufundă-te și scufundă-te, până vei ieși

curat.”

Prieteni, noi nu suntem aici ca să facem spectacol; nu suntem aici ca să avem un program de școală duminicală, un picnic și toate acestea. Mie îmi plac părțile și toate acestea, dar nu de aceea suntem aici. Noi nu venim la biserică pentru că părinții sau bunicii noștri au făcut aceasta și nici pentru că îi iubim pe oamenii de acolo. Aceasta este o idee greșită. Noi nu suntem aici doar pentru miercuri și duminică; miercurea și duminica suntem aici numai ca să auzim Gândul Domnului, ca să putem fi Biserica acolo afară. Este o continuare a slujbei lui Ilie, dar nu este despre a veni la biserică pentru a avea o adunare, nu este despre un program sau o instituție, ci este despre a trăi Viața lui Isus Hristos în Trupul Său de parte feminină, Mireasa, Piatra de Încheiere a Noului Testament, trăind Noul Testament în fiecare zi a vieții noastre. Iată de ce suntem pe această planetă, iată de ce suntem aici, în acest timp. De aceea, am pus deoparte televizoarele, rețelele de socializare și orice lucru care ne angrenează în această lume, ca să putem fi credincioși și să rămânem la fel față de această însărcinare. Nu este din cauza legalismului, ci ca să ne ținem inimile curate și mințile libere, ca să putem împlini slujba lui Ilie, ca să putem lua Mantaua care ne-a fost lăsată și nu să petrecem timp pe facebook, netflix și pinterest, ca să ne umplem mintea cu gunoaie. Noi nu suntem aici pentru aceste lucruri, prieteni, ci suntem aici ca să ținem Mantaua și să despărțim Apa lovind-o ca să putem vedea Tainele.

„Dacă scoți televizorul afară, acesta este legalism.” Nu este așa, prieteni, ci este eliberare; suntem liberi să continuăm slujba lui Ilie. Foarte mulți credincioși sunt atât de încâlciți în slujbele lor, în munca lor, în lucruri sociale, în amuzament și alte lucruri ale vieții încât nu mai există nici o lovire a Apei. Există slujbe care țin biserica funcțională și programe peste programe, dar nu mai este nimeni care să lovească apa și să scoată Cuvântul ca să arate tainele care sunt acolo.

Dar tocmai aceasta este dovada, este dovedirea Tragerii a treia, când este lovită apa și deschisă ca să poată fi văzute pietrele. Noi nu mai trăim într-un ceas în care să ne jucăm, acesta nu mai este ceasul

copiilor, ci este ceasul manifestării depline, este ceasul Miresei mature. Mie nu-mi pasă cât timp petreceți pe rețelele de socializare, dar faptul că nu vă ocupați locul mă afectează și pe mine și îmi pasă. Faptul că vă aflați înafara poziției voastre încetinește înaintarea acestui Mesaj, iar atunci îmi pasă, pentru că eu nu sunt aici ca să mă joc. Noi nu suntem aici ca să ne jucăm. Viața a devenit grea și va deveni și mai grea. Mie nu-mi place viața pe care o am, presiunile la care sunt supus, dar sunt aici ca să arăt Viața lui Isus Hristos, în același fel în care a făcut-o și El. El nu a făcut decât ceea ce i-a arătat Tatăl, iar eu doresc să locuiesc cu cei care au aceeași dorință arzătoare, aceeași pasiune și spun: „Doamne, îndepărtează totul de la mine și îngăduie să fiu acea Mireasă care Se manifestă în ceasul acesta. Îndepărtează orice grijă, orice lucru, orice dorință care încetinește totul, scoate totul din viața mea, Doamne, și ajută-mă să alerg liber, repede și cu ardoare, această cursă care a fost pusă în fața noastră.” Amin.

Noi ajungem la linia de încheiere; nu la linia de început, ci la cea de încheiere. Acesta nu este timpul în care să stăm pe margine ca să decidem dacă ne înrolăm sau nu în această cursă. Nu mai este timp de gândire, ci acesta este ultimul drum spre Casă și trebuie să alergăm cu tot ce avem. Amin!

Aceasta este continuarea aceleiași slujbe care a fost aici atunci când a fost profetul aici. Nu prima Tragere, nu a doua Tragere, ci Tragerea a treia sau deschiderea Cuvântului. Noi nu suntem aici ca să vorbim despre Mesaj, ci suntem aici ca să fim Mesajul, pentru că Mesajul este venirea lui Hristos în Mireasă. Noi nu suntem aici ca să vorbim despre aceasta, nu suntem aici ca să găsim lucruri frumoase spuse de fratele Branham în cadrul relatărilor sale, „Ai citit ce frumoasă este povestea lui Hattie Wright?”; noi suntem aici ca să facem aceste lucruri vii, ca să le facem să trăiască. De aceea suntem noi aici.

Vreau să izgonim fiecare păcat care ne cuprinde atât de ușor, să alergăm această cursă cu răbdare și să fim credincioși până la sfârșit. A ne fi înmănată Mantaua lui Ilie nu este ceva mărunț, nu este ceva

neînsemnat. Și țineți minte: această Manta nu le-a fost dată numai predicatorilor, ci i-a fost dată Miresei, întregului Trup al Miresei. Acesta nu este un lucru mărunț, fără valoare; Mantaua aceea a fost transferată și nu este una nouă, ci este aceeași. Nu este o slujbă nouă, ci este continuarea aceleiași slujbe. Ca să facă ce? Ca să le arate Naaman-ilor din lume cum să meargă la Iordan, și cum să fie curățați de lepră.

Eu spun: „Dumnezeule, îngăduie să fim credincioși.” Amin!

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. **Amin.**